

Опік за опік. Книга 1

КУПИТИ

Дорослі дівчатка не плачуть - вони беруть долю у свої руки. Такий девіз Мері, Кет і Ліллії. Коли дівчата зустрічаються у школі, то сходяться на думці: вони хочуть помститися своїм фальшивим друзям і ворогам. Мері готова протистояти Ріву, який знущався з неї через зайву вагу. Кет хоче поквитатися з брехливою колишньою подругою Ренні. А Ліллія не забуде Алексові те, що він провів ніч на вечірці з її молодшою сестрою.

A photograph of three young women of different ethnicities (Caucasian, Asian, and African) standing close together against a light blue background. They are all wearing denim jackets over light-colored tube tops. The woman on the left is looking slightly away from the camera, the middle woman is looking directly at the camera, and the woman on the right is looking slightly to the side.

Опик за ОПІК

Від авторки бестселера
«Усім хлопцям, яких я кохала»

ДЖЕННІ ХАН
ТО
ШИВОН ВІВІАН

Дженні Хан, Шивон Вівіан
ОПІК ЗА ОПІК

Книга 1

Серія «Опік за опік»

Оригінальна назва: BURN FOR BURN

Усі права застережено.

Дорослі дівчатка не плачуть — вони беруть долю у свої руки. Такий девіз Мері, Кет і Ліллії. Коли дівчата зустрічаються у школі, то сходяться на думці: вони хочуть помститися своїм фальшивим друзям і ворогам. Мері готова протистояти Ріву, який знущався з неї через зайву вагу. Кет хоче поквитатися з брехливою колишньою подругою Ренні. А Ліллія не забуде Алексові те, що він провів ніч на вечірці з її молодшою сестрою. Але як далеко вони втрюх зможуть зайти у своєму прагненні помститися?

Захопливий роман для старших підлітків, що порушує питання справжньої дружби, вірності й любові.

© 2012 by Jenny Han and Siobhan Vivian

© Малюга Д. М., переклад, 2025

© Оболонська Н. В., обкладинка, 2025

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2025

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

МЕРІ

Коли я прокинулася сьогодні вранці, то відчула метелики в животі. Багацько. Настав день, на який я чекала.

Я минаю Міддлбері й виїжджаю на велодоріжку вздовж берега, який стає більш кам'янистим на в'їзді до Кенобі-Блаффс. Біля найкрутішої скелі стежка вигинається в бік лісу. Тут, під соснами, прохолодніше, і мені подобається тихий шурхіт шин мого велосипеда, що котиться піщаною доріжкою.

Тітка Бетті ще спала, коли я мала вже виходити, та, на щастя, мій старенький жовтий *Schwinn* стояв у гаражі, досі в більш-менш ідеальному стані. Навіть не запилився.

Цікаво, що буде далі, коли всі зникнуть і залишимося тільки ми вдвох, сам на сам.

Я могла б сказати: «*Привіт Ріве*», спокійно й невимушено.

Я могла б запитати: «*Не очікував побачити мене знову так?*».

Варіанти прокручуються в моїй голові швидше, ніж колеса мого велосипеда. Я й не думаю про те, що він мені відповість. Це не має ніякого значення. Я просто скористаюся моментом, і на цьому все.

Велодоріжка закінчується на задньому дворі старшої школи Джар-Айленду. Я гальмую і зупиняюся біля футбольного поля, звідки її дуже добре видно. І мене вражає, яка ця школа величезна.

Я вже була тут одного разу з батьками. Ще в дитинстві. Ми прийшли подивитися в актовому залі музичну постановку за романом «Таємний сад». Тоді мені, мабуть, здавалося, що те приміщення і є вся школа. Втім, тепер бачу, що зал розташований окремо від головної будівлі. Також тут є окремий спортивний комплекс і басейн. Усюди

повно дітей, сотні облич, які метушаться у дворі, немов мурахи. Я весь час сподіваюся зустріти когось знайомого, та цього не стається. Я не знаю цих людей.

А тому слідую за потоком учнів бетонною доріжкою, доки вона не виводить нас на велике подвір'я. Кілька хлопців на газоні кидають одне одному фризбі. Уся територія засаджена деревами. Тут є декілька лавочок, а в самому центрі — великий фонтан, що дзюркотить і викидає в синє небо бризки, які зрештою перетворюються на туман.

Рів десь поряд. Я точно це знаю. Відчуваю.

Я пригладжую волосся і повільно обертаюся.

Дівчина з темним волоссям, яке розвівається на вітрі за її спиною, одягнена в шорти, чорний топ і вкорочений чорний світшот, прямує до іншої, дрібнішої, з хвилястим каштановим волоссям, а тоді з розмаху врізається в неї. Удар такий сильний, що я здалеку чую звук зіткнення.

Менша дівчина хитається на своїх високих підборах і мало не падає у фонтан. Від її крику в мене мороз іде шкірою. Вона видається мені знайомою. Очевидно, я зустрічала її колись, дуже давно. Можливо, в недільній школі, в денному таборі чи ще десь.

Дівчина в шортах каже:

— Це ти була клептоманкою, Ренні! Я в житті нічого не крала!

Ренні. Точно. Так звати ту меншу дівчину. Ми з нею ходили разом на плавання у третьому класі. Друга дівчина нахиляється до обличчя Ренні. Хлопець із рудуватим волоссям намагається її втримати, але та його відштовхує.

— І якщо я почую, що ти й далі розпускаєш про мене чутки, я тебе вб'ю.

Від того, як вона вимовляє ці слова, у мене пробігають мурахи шкірою.

Усі на подвір'ї сповільнюють хід, щоб стати свідками видовища. Вони наче чайки, які кружляють довкола сміття. У мене виникає неприємне відчуття безпорадності. Але інших побачене веселить. Усіх, окрім хлопця з рудуватим волоссям.

Ренні випростується.

— Е-е... ти мене *вб'єш*? Серйозно? — Вона сміється. — Добре, Кет, більше ніякої брехні. Тепер я буду з тобою відвертою. Пам'ятаєш, як у дев'ятому класі ти прийшла до мене і благала, щоб ми знову стали подругами? — Усмішка на обличчі іншої дівчини, Кет, згасає. — Ти

плакала й постійно намагалася мене обійняти. Тож, щоб ти знала: весь цей час я думала лише про те, як смердить у тебе з рота. І що так, власне, було завжди. Навіть після того, як ти чистила зуби. А коли ти пішла, я відчула величезне полегшення, бо мені більше ніколи не доведеться відчувати той гівняний сморід.

Кет кривить губи. Вона хоче щось сказати, але не може. Я бачу це в її виразі обличчя, в її очах. Вона починає кашляти. Спершу мені здалося, що таким чином Кет стримує сльози. Та потім вона злегка закидає голову назад, а тоді випльовує щедрю порцію слини в обличчя Ренні.

Усі, хто стежив за розвитком подій, вигукують:

— Фу-у!

— Господи, Кет! — кривиться хлопець.

— О БОЖЕ! — кричить Ренні, відчайдушно витираючи своє обличчя. — Кет, ти *така* нікчема! — Вона роззирається довкола на людей, які спостерігають за їхньою сваркою, і її щоки починають палати. — О боже, — повторює вона, цього разу пошепки до себе.

Кет іде геть. Ми зустрічаємося поглядами, коли вона проходить повз мене. Її очі так палають, що в мене перехоплює дух.

Я почуваюся вкрай розгубленою. Навіть не знаю, куди мені йти. То це таке життя у старшій школі Джар-Айленду? Якщо так, не певна, що протримаюся тут хоча б день.

Якась симпатична дівчина-азійка підходить до Ренні й простягає їй серветку, втім, та її не бере. Натомість щойно високий хлопець із каштановим волоссям притягує Ренні до себе і пропонує витерти обличчя рукавом своєї футболки, вона вся тане.

— Іди сюди, дівчинко, — лунають його слова. — Бійка першого навчального дня? Рен, ти ж знаєш, що вища за це. Не дозволяй Дебрассіо тягти тебе за собою на дно... Проте мушу визнати: ваша бійка була доволі сексуальною.

А тоді хлопець відкидає голову назад, і з його горла виривається сміх, який він, мабуть, досі стримував.

Я цього не чую. Я взагалі нічого не чую. Лише стукіт у вухах. Усе решта приглушене. Тому що це він. Ось тут, переді мною, після всіх тих років. Це Рів Табатські.

Я впізнаю його будь-де. У нього таке ж каштанове волосся, той самий римський ніс. І ці очі. Зелені, як морське скло. Він став значно

вищим. У нього ширші плечі та м'язисті руки. На ньому біла футболка й потерті штани кольору хакі. На лобі — окуляри-крапельки із дзеркальними скельцями.

Він був милим у дитинстві. Та тепер... Рів став красенем. Він дуже гарний.

У мене тремтять ноги. Я не можу цього зробити. Мені хочеться втекти і сховатися, та навіть зрушити з місця не вдається. Так я й завмерла мов укопана.

Вони вдвох ідуть у моєму напрямку. Рів обіймає Ренні за плечі. Я затамовую подих і чекаю, що, підійшовши ближче, він мене впізнає абощо. Але нічого не стається. Рів проходить повз, так близько, що ми майже торкаємося плечима. Та він мене не помічає.

Я розвертаюся і витріщаюся йому вслід. Рів мене не помітив? Чи, може, сильно відволікся на Ренні, яка на ньому повисла? Чи все ж помітив, але не впізнав через зміни? Кого-кого, а мене Рів точно не очікував би побачити знову.

Приголомшена, я йду слідом за ними до будівлі школи. Рів і Ренні зникають десь у коридорі, поглинуті натовпом інших учнів. Я не знаю, куди мені йти. А тому блукаю школою і зрештою забігаю до жіночої вбиральні, коли звідти хтось виходить. Просто прослизаю в шпарину дверей, які зачиняються.

У мене судомить шлунок. Я кидаюся до останньої кабінки й нахиляюся над унітазом так різко, що кінчики мого волосся торкаються води.

А тоді глибоко дихаю. Вдих-видих. А може, я взагалі в усьому помилилася?

Може, я просто не варта того, щоб мене пам'ятати?

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

ЛІЛЛІЯ

Ми сидимо за нашим новим обіднім столом у їдальні в тій самій компанії, що й завжди: я, Ренні, Ешлін, Алекс, Рів, Пі-Джей, Дерек і ще кілька інших хлопців з футбольної команди. Це місце дісталось нам у спадок від торішніх випускників школи. Така в нас традиція. Зірковий стіл, так званий епіцентр подій. Останнього дня навчального року найпопулярніші учні випускного класу запрошують найпопулярніших учнів з одинадцятого на спільний обід. Це все нагадує передавання естафети. Шкода, що сам стіл не менш огидний, аніж усі інші в їдальні.

Ешлін страшенно дратує своїми нескінченними розповідями про сауну, яку встановили її батьки. Зрештою я кажу:

— Ешлін, усім начхати.

Вона змовкає, а в її карих очах жевріє образа. Мені стає ніяково, тож я додаю:

— Жартую.

Ренні хапає з моєї таці пончик із цукровою пудрою і запихає його собі до рота.

— Я думала, ти не їси вуглеводів під час тренувального сезону, — зауважую я і підсуваю тацю ближче до себе. У мене залишилося лише три пончики.

Ренні стріляє в мене поглядом.

— Після такого ранку я заслуговую на розраду. Мені, мабуть, доведеться здати аналізи на ВІЛ чи ще щось таке. Хтозна, які бактерії кишать у тілі тієї шльондри. — Тоді Ренні вдає, ніби в неї виник блювотний рефлекс, і я бачу її білий від цукрової пудри язик.

Аж не віриться, що Кет Дебрассію плюнула їй в обличчя. Це, звісно, було дуже гидко. Втім, якщо глянути з іншого боку, Ренні сама напросилася. Невже хтось дійсно наважився поставити її на місце?

Рів підсуває свій стілець до нас. Я ж натомість відсуваюся подальше. Схоже, цього ранку він вилив на себе пів флакона одеколону. Від такого сильного запаху в мене розболілася голова.

— Ренні, со-о-онечку, — мовить протяжно він.

— Так, Ріве, котику? — Ренні відкидає волосся вбік.

— Ти ж знаєш, що ти моя дружинонька, так?

Фу-у-у.

— Звичайно.

— А дружинонька повинна піклуватися про свого чоловіка! — веде далі він.

Я вдаю перед Ешлін, ніби мене нудить. Подруга сміється у відповідь. Рів теж помічає мою гримасу й відмахується від мене рукою, а потім знову повертається до Ренні.

— Тож... ти могла б простежити за тим, аби мені цього року дісталася чирлідерка, яка знає, що робить? Серйозно. Я не можу дозволити, щоб шістдесят третій номер представляла просто гарненька дівчинка. Хоч би кому дісталася ця місія, моя чирлідерка мусить постійно бути в центрі уваги й мати повний комплект.

— Тобто «повний комплект»? — муркоче Ренні.

Рів загинає пальці.

— Відчуття ритму, відпрацьована зорово-моторна координація, достатня гнучкість, щоб виконувати найскладніші елементи, а не лише якісь ідіотські колеса. Я хочу перекиди, стрибки й випадки. Різноманітність. Ти ж розумієш, про що я?

— Я чудово тебе розумію, Ріве, — запевняє його Ренні з блиском в очах. — Вважай, що я про все подбала.

Рів потягується через стіл і щипає її за щоку, а Ренні відбивається і сміється.

— Алексе, а ти? Кого ти хочеш?

— Мені байдуже, — відказує той і повертається до розмови з Дерекком.

Ренні самими губами питає мене: «Що з ним таке?». А коли я знизую плечима, додає: «ПМС».

Після чого нахиляється і бере ще один пончик з моєї таці.

— Що думаєш про те, аби віддати Алекса Наді?.. Ну, щойно вона відхопить собі випускника, то, безперечно, стане великим цабе серед своїх свинок-однокласниць.

Я відбираю в неї пончик.

— Та нехай, байдуже. — Мені досі соромно за свій коментар, кинутий у бік Наді цього ранку. Може, ця новина покращить її настрій.

— То ти не проти?

— А чому я маю бути проти? — Мені зрозуміло, до чого вона хилить. Однак я не підіграватиму їй. Ми вже тисячу разів говорили про те, що Алекс не пасує на роль мого хлопця.

— До-бре.

Я встаю з-за столу й рушаю до автомата з напоями, перш ніж вона встигає сказати ще щось.

А коли намагаюся вибрати між виноградною содовою та колою, позаду мене несподівано з'являється Алекс.

— Привіт, Лінді, — кажу я, натискаючи на кнопку з колою.

Мені спадає на думку, що Ренні, радше за все, падає на вуха Алексові точно так само, як і мені. Можу закластися, що вона розповідає йому ті ж самі побрехеньки: ніби я тільки про нього й думаю та що нам судилося бути разом.

— Це все, що ти можеш мені сказати? — різким тоном відказує Алекс. — «Привіт, Лінді»? Хіба ти не помітила, що я від суботи на тебе ображений?

Я витріщаюся на нього, роззявивши рота. Що це з ним таке?

— Повірити не можу, Лілліє, — закипає Алекс. — Ви з Ренні вриваєтеся до мене додому, щоби влаштувати клятву вечірку, розкидаєте повсюди блискітки, а за пів години втікаєте на іншу вечірку? Якого дідька?

Я ніколи раніше не бачила Алекса таким сердитим. Та він має на це повне право. Ми не повинні були ось так зникати.

— Вибач, — шепочу я.

Він і гадки не має, як сильно мені насправді шкода.

Алекс хитає головою і розвертається, щоб піти, та я хапаю його за рукав і тягну до себе.

— Не сердься.

Він люто зиркає в мій бік, але не виривається.

— Коли ви прийдете по всі свої декорації та інший мотлох?

Я швидко відповідаю:

— Щойно закінчиться відбір у команду чирлідерок, ми з Ренні заскочимо до вас і все заберемо.

Алекс не відповідає. Він просто йде геть. І не до нашого столика, а взагалі на вихід з їдальні.

Ренні вбила собі в голову, що ми повинні організувати для хлопців вітальну вечірку. Вона обрала тему «Підводний світ» і вирішила одягтись як русалка. Іншим старшокласникам було дозволено прийти в купальниках, гавайських спідницях і леях. Дівчата з десятих і одинадцятих класів були сексуальними рибалками. Ми дозволили Наді запросити трьох своїх однокласниць, але вони мали вдягнутися як дрібні рибки й увесь час носити ласти. В іншому разі їх просто не допустять на вечірку.

Була ще одна умова: я заборонила Наді пити алкоголь. Вона миттю погодилася. Щойно вони з подружками причалапали на вечірку у своїх лапах, зелених топах і шортах, я роздала їм безалкогольні піни колади. Та й сама пила цей коктейль, хоча Ренні постійно намагалася долити в мою склянку рому, який ховала у дворі.

Вечірка мала успіх. З динаміків гриміла музика, подвір'я освітлювали гавайські факели, люди танцювали, дехто плавав у басейні. Навіть хлопці зрештою пройнялися атмосферою. Рів зняв простирadlo з ліжка Алекса, загорнувся в нього, як у тогу, і почав називати себе Посейдоном. А тоді ходив двором із граблями, які слугували йому тризубом. Певна, він лише шукав нагоди, щоб зняти із себе сорочку. Алекс був у своєму рибальському капелюсі, а інші хлопці намастилися кремом від засмаги й натягли шорти для плавання.

Ренні вдягла вузьку синю спідницю, топ від купальника, який нагадував своєю формою мушлі, та панчохи в сіточку. А ще витратила весь свій тижневий заробіток хостес на перуку та шпильку для волосся з гірського кришталю у формі морської зірки, на яку натрапила в інтернеті. Я ж обрала образ із фільму «Рятувальники Малібу» і вдягла червоний суцільний купальник, короткі білі шорти та в'єтнамки. В мене на шиї висів свисток, а до спини кріпився рятувальний поплавок. Ешлін була медузою. Вона одягла білу пляжну накидку поверх білого

купальника, а ще вплела у своє світле волосся довгі смужки з білого крепового паперу.

Ми з Ренні стояли біля гриля, попивали коктейлі й оглядали народ на вечірці, коли раптом до нас підійшла місис Лінд і міцно мене обійняла.

— Лілліє, це була *така* гарна ідея, — сказала вона й поцілувала мене в щоку. Місис Лінд вдяглась у гавайське муу-муу{5}, а у волосся заколола квітку. — Алекс дуже здивувався!

Коли вона пішла, щоб принести ще шашликів з морепродуктів, Ренні штовхнула мене ліктем.

— От бачиш? Я ж казала, що все буде добре. І чого ти так хвилювалася?

— Я не хвилювалася, — відказую, поправляючи свій рятувальний поплавок. — Просто думаю, що це трохи дивно — просити чиюсь маму влаштувати в себе вдома вечірку.

— Ліл, — безтурботно мовила Ренні, — мама Алекса тебе обожнює. Ти — донька, якої в неї ніколи було. Вона ж навіть подарувала тобі рожевий клатч-гаманець від *Dior* на день народження! Я перевіряла на сайті й можу тебе запевнити: він не з дешевих. І коштує не менш ніж шістсот доларів!

Ренні позичила той клатч іще кілька місяців тому і так його й не віддала. Хай там як, за стилем він личить їй більше, ніж мені.

Ренні наша розмова вже набридла, тому вона сканувала поглядом двір, розчісуючи пальцями довгу білу перуку.

— Якого дідька тут робить Тереза Круз? Я чітко пам'ятаю, що не запрошувала її на вечірку. Лише гляньте на неї! Натягла гавайську спідницю і леї. У нас тут не Луау{6}, — закипала вона. — Ця Тереза невинна. І я уявлення не маю, що вкусило Ріва. Він з нами навіть не привітався по-людськи, хоч ця вечірка, до речі, саме для нього.

Я якраз вишукувала Терезу в її дурнуватої вбранні, коли мій погляд перехопив Алекс і помахав мені рукою. Він стояв разом із Рівом, Дерекком і своїм дядьком. Усі, крім Алекса, курили сигари. Я рушила в їхній бік, та тут Ренні схопила мене за руку.

— Божечки, — ахнула вона, розмахуючи екраном телефона перед моїм обличчям. Її очі блищали. — Він мені написав!

— Хто? Рів?

— Ієн!

Це один із тих студентів Массачусетського університету, з яким ми познайомилися на пляжі. Вони з Ренні вже бачилися цього тижня. Ієн запросив її на вечерю, але відтоді чомусь більше не писав.

— У них вечірка! Це остання ніч їхньої оренди. Ми мусимо піти.

— Просто зараз?

— Так!

Сміючись, я відказала:

— Рен, ми не можемо піти. Це ж наша вечірка, ти забула? Ми маємо виносити капкейки, запускати феєрверки тощо.

Ми з Надею ціле пообіддя прикрашали ті кекси. Спершу додали в глазур блакитний барвник, а потім окремо подрібнили крекери та, імітуючи пісок, посипали ними зверху капкейки.

Ренні надулася і накопилила нижню губу.

— Ну будь ласка, Ліл! Він такий класний і вчиться на медика! А його друг, Майк, постійно про тебе питає. Ми просто підемо й потусуємося там трохи, а потім одразу повернемося. Ніхто навіть не помітить, що нас нема!

Я оглянула двір. Ешлін сиділа біля басейну і грала з хлопцями в покер. Дерек намагався зазирнути в її карти, а вона все сміялась і відштовхувала його. З такою увагою подруга точно не помітить, що нас нема.

— А Надя? — запитала я.

— З нею все добре! Поглянь, вона чудово проводить час.

Надя сиділа з подругами біля басейну й бовтала у воді своїми лапами. Вони всі сміялися і бризкалися. Ренні смикала мене за руку й благала:

— Будь ла-а-ска, Ліл. Це мій останній шанс із ним побачитися. Вони вже завтра їдуть. Тому або зараз, або ніколи!

Я зітхнула.

— Година — і ми повертаємося. Домовились?

Ренні запищала від радості й обійняла мене.

— Ура! — А тоді опустила очі на свій костюм русалки й нахмурила брови. — Нам не можна з'являтися на тій вечірці в такому вигляді. Ми схожі на школярів.

— Можемо перевдягтися в автівці, — швидко відказала я.

Перевдягання в будинку Ренні зайняло б цілу вічність. Я ж лише хотіла якомога швидше із цим покінчити й повернутися, щоб

почастувати гостей вечірки нашими капкейками, нехай це й куплена в супермаркеті порошкова суміш. Ми навмисно не виставили їх разом із рештою їжі, бо мені хотілося особисто роздати кожному по смаколику.

Ренні знизала плечима.

— Ну добре. Я піду поправлю макіяж. Зустрінемося за кілька секунд біля машини.

Вона побігла до будинку, а я рушила до її «джипа». Там почала ритися у своїй сумці з речами для ночівлі, вишукуючи топ, у який була вбрана перед тим. Раптом хтось смикнув мене за волосся — і я озирнулася.

Рів.

Він простягнув руку над моїм плечем і зачинив дверцята машини.

— І куди це ти тікаєш? — випитував він, нахилиючись ближче.

— Це тебе не стосується.

— Та годі тобі. Розкажуй.

Я спробувала відштовхнути його від «джипа», однак Рів і не зрушив з місця.

— Ріве, посунься!

— Тобто ти влаштовуєш для друга вітальну вечірку, а потім утікаєш із неї? — Рів пригрозив мені пальцем. — А ти погана дівчинка, Чо.

І з цими словами він подався назад на вечірку.

— Я й не казала, що хороша, — вигукнула я йому вслід.

Я відкриваю свою банку з колою, роблю ковток і вертаюся до нашого столу. А тоді вмощуюся на місце Алекса, поряд із Пі-Джеєм і Рівом. Рів дивиться на мене точно так само, як і того вечора, недовірливо примруживши очі.

— Ти чого надулася, Чо? Довелося самій купувати собі колу?

— Замовкни.

— Такі, як ти... — починає він казати, махнувши в бік рукою, і раптом випадково вибиває з моїх рук колу.

Напій проливається на мій білий кашеміровий светр. Я з криком підхоплююся з місця. Пі-Джей і Рів відсуваються на своїх стільцях, щоб не намочитися. Я відчуваю, як кола просочується крізь кашемір і затікає мені в ліфчик. На грудях розростається величезна коричнева пляма.

— Ти... ти його зіпсував.

— Розслабся, Лілліє. Я випадково. — Рів накидається на мене із серветкою й намагається витерти пляму.

Та я відсмикуюсь.

— Не торкайся мене!

— А, точно, я забув, — каже він і зловтішно всміхається. — Принцеса Ліллія не любить, коли її торкаються. Правда ж?

А тоді підморгує мені.

— Ріве, дай їй спокій, — просить Ренні.

На мої очі навертаються сльози. Витираючи светр, я нахиляю голову так, аби волосся прикривало обличчя. А подумки запевняю себе, що все нормально. Просто Рів поводить як типовий Рів. Він нічого не знає. Звідки йому знати? Ренні нікому б не розповіла. Ми пообіцяли одна одній. Я намагаюся зробити глибокий вдих, але повітря застрягає в горлі. Нижня губа починає тремтіти. Треба забиратися звідси, поки я не розридалася на очах в інших.

— Щоб ти знав, цей светр коштує три сотні доларів. А це більше, ніж ціна за той драндулет, яким ти їздиш.

Я хапаю свою сумку й рушаю до жіночої вбиральні. А тоді забігаю всередину, кидаюся до умивальника і вмикаю воду. Я не плакатиму. Ні. Я не плакатиму в школі. Це мені не властиво.

Втім, не те щоб у мене був вибір.

Я плачу так сильно, що в мене аж плечі трусяться й дере в горлі. Та ніяк не можу спинитися.

Раптом двері туалету відчиняються. Я очікую побачити Ренні, але це не вона. Це Кет Дебрассіо. Вона кидає сумку в раковину поруч із моєю, а тоді поправляє свій чубчик перед дзеркалом.

Я швидко оббризкую обличчя холодною водою, намагаючись приховати свій стан. Але вона, мабуть, однаково щось помітила, бо запитує у своїй грубій манері:

— З тобою все добре?

Я дивлюся вперед на своє відображення.

— Усе нормально.

Спершу я познайомилася з Ренні. Це сталося в черзі по попкорн у старому кінотеатрі на Мейн стріт. Мені було десять, та я почувалася дуже дорослою, стоячи на самоті з десятидоларовою банкнотою в

задній кишені штанів. Ренні похвалила мої шльопанці. Вони були лавандового кольору з рожевими крапочками. За кілька тижнів Ренні познайомила мене з Кет. Відтоді ми стали тріо. До знайомства з ними, приїжджаючи на літо на Джар-Айленд, я могла гратися лише з Надею. А тепер у мене з'явилося відразу дві найкращі подруги.

Щоп'ятниці ми влаштовували ночівлі — то в мене, то в когось із них. Ми шпигували за старшим братом Кет і гралися з її собакою Шепом. У квартирі Ренні готували козинаки з арахісом у мікрохвильовій печі, а її мама робила нам макіяж. У мене вдома Ренні та Кет наввипередки плавали в басейні, поки я стояла на мілководді й виконувала роль судді. Ми гралися моїм вікторіанським ляльковим будиночком, а потім, коли підрости, знімали фільми на татову відеокамеру й показували їх мамі та Наді за сніданком.

Раніше я ревнувала, знаючи, що в той час, як мені доведеться поїхати з Джар-Айленду наприкінці серпня, Ренні та Кет і далі будуть разом. Вони мали чимало спільного — обидві безстрашні. Я ж боягузка. Кет завжди так мене називала. Мені ніколи не хотілося стрибати з найвищого містка, чи тримати штурвал, коли батько Кет брав нас із собою в плавання, чи йти кудись із хлопцями, яких ми зустріли на пляжі. Але Ренні й Кет завжди за мною наглядали. З ними я почувалася в безпеці.

Коли ми із сім'єю зрештою вирішили переїхати сюди назавжди, моя мрія здійснилася. Те літо було розминкою перед усіма веселощами, які чекатимуть на нас у старшій школі. Але потім, на початку серпня, Ренні нарешті переконала маму дозволити їй зробити пластику носа. Мені завжди здавалося, що він цілком нормальний, проте коли подруга показала маленьку горбинку, я теж почала звертати на неї увагу. Коли Ренні зняли пов'язки, а шрами загоїлися, вона заявила, що в старшій школі ми обов'язково мусимо стати популярними. Кет відповіла, що це тупо. Ренні розгнівалася, і між ними виникла велика суперечка. Я очікувала, що за кілька днів усе, як завжди, вщухне. Однак минув тиждень, а Ренні й далі сердилася. Вона назвала Кет незрілою й стверджувала, що та нічого не тямить і, зрештою, нас лише стримуватиме.

Наше спілкування з Кет обірвалося не відразу. Ми всі разом, як і планували, їздили на материк по покупки перед початком навчального року. А на її день народження ходили в кінотеатр. Утім, Ренні

наполягла, що сидітиме тільки поряд зі мною, нібито щоб ми могли ділитися печивом *Sno Caps*. Ситуація склалася вкрай ніякова. Після того ми мали залишитися в Кет на ночівлю, однак щойно вийшли з кінотеатру, Ренні заявила, що погано почувається і що їй краще повернутися додому. Вона явно прикидалась, адже акторка з неї просто ніяка. Я відвела Кет убік і запитала:

— Ти досі хочеш, щоб я залишилася на ночівлю?

На що вона відповіла:

— Забудь.

Я повернулася додому й почала обмірковувати всю цю ситуацію спершу на самоті, а потім із мамою. Поділившись тим, що Ренні та Кет посварилися й що тепер Ренні не хоче дружити з Кет, я розповіла, що в мене таке відчуття, ніби застрягла десь посередині.

— Ну, якщо мені доведеться ставати на чийсь бік, я, радше за все, оберу Ренні, — вирішила я.

— А чому ти мусиш ставати на чийсь бік? — запитала мама. — Чому натомість не спробуєш їх помирити?

— Сумніваюся, що Ренні мене послухає, — відказала я.

— Ти могла б принаймні спробувати, — наполягала мама. — Кет багато чого пережила. Їй потрібна підтримка друзів.

Мене гризли докори сумління. Рік тому в Кет померла мама. Вона довго хворіла. Кет не хотіла про це говорити, принаймні зі мною. Однак іноді вона ділилася своїми переживаннями з моєю мамою, поки ми з Ренні сиділи в моїй кімнаті.

— Спробую, — пообіцяла я.

І тоді мені на думку спала геніальна ідея. Першого шкільного дня я подарую Ренні й Кет парні кулони. Це знову нас зближить і згладить усі розбіжності.

Ми придбали підвіски в гарній ювелірній крамничці у Вайт-Гевені, де мій тато зазвичай купував мамі подарунки на їхні ювілеї. Це були три однакові золоті ланцюжки з унікальним для кожної кулоном. Я нетерпляче чекала миті, коли вручу подругам чорні оксамитові коробочки. У мене й сумніву не було, що Ренні дуже зрадіє.

Першого навчального дня мама Ренні мала відвезти всіх нас до школи. Коли вона приїхала, я очікувала побачити на задньому сидінні й Кет. Вони з Ренні жили на одному боці острова, а я — трохи далі.

Однак Кет там не було. Я побачила лише Ренні, яка сиділа в новій джинсовій мініспідниці з декоративною вишивкою на задніх кишенях. Залізши в автівку, я запитала:

— Кет захворіла?

Ренні похитала головою, а коли помітила, що мама дивиться на нас у дзеркало заднього огляду, нахилилася до мене і прошепотіла:

— Я не захотіла заїжджати по неї. Мені вона набридла.

— Ти попередила, що не заїдеш? — прошепотіла я у відповідь.

А якщо Кет чекатиме нас на вулиці? Що буде, коли вона запізниться свого першого дня навчання в старшій школі?

— Сама розбереться, — відказала мені Ренні. А тоді торкнулася свого носа й занепокоєно спитала: — Набряку не видно?

Хоч я й планувала подарувати Ренні та Кет їхні ланцюжки одночасно, зрештою не втерпіла і презентувала Ренні її подарунок просто в автівці. Вона була не в гуморі, а мені хотілося почати день із чогось приємного. Ренні так голосно завищала, що її мама від несподіванки різко вдарила по гальмах. Кулон Ренні був у формі сердечка, а мій — крихітний золотий капкейк. Ми обидві відразу ж їх наділи.

Ланцюжок Кет я поклала їй у шафку. Вона так і не купила собі навісного замка, коли ми їздили по шкільне приладдя. Сказала, що однаково забуде комбінацію. До того ж на острові ніхто не крав, тут цілком безпечно.

Пізніше того ж дня я побачила Кет у коридорі. Її очі були червоними від сліз. Свого ланцюжка вона так і не наділа. Кулон Кет був у формі золотого ключика. Мене привабило в ньому те, що він водночас красивий, а ще строгий і практичний. Точнісінько як сама Кет.

Вона пройшла повз мене.

Згодом я намагалася заговорити про це з Ренні й перевірити, чи можливо якось виправити ситуацію, яка між ними склалася. Втім, подруга відмовилась. Вона й чути про це не хотіла. Для себе Ренні поставила крапку в дружбі з Кет. Стерла її. Вона це добре вміла — викреслювати з життя те, що їй не подобалося. Проте я ніколи раніше не бачила, щоб Ренні так поводитись із живою людиною.

* * *

Я витираю обличчя паперовим рушником. А тоді повертаюся до Кет спиною, щоб викинути його в сміттєвий кошик, і кажу:

— Як на те пішло, я ніколи не вважала, що в тебе смердить із рота. Чесно.

А тоді усвідомлюю, що це, мабуть, перша наша розмова за останні кілька років.

Кет витріщилася на мене. Вона явно здивована.

Тут раптом із дальньої кабінки лунає звук. Різкі короткі вдихи, схожі на ті, що мимоволі виринаються з горла, коли намагаєшся перестати плакати. Ми обидві повертаємо голови на звук.

— Хто тут? — запитую я в паніці, ніби мене піймали на чомусь поганому.

— Агов? Хто там? — питає Кет.

Тиша. Тоді Кет підходить до кабінки і штовхає черевиком двері.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

МЕРІ

Я сиджу навпочіпки на унітазі й притискаю коліна до грудей.

Раптом дверцята моєї кабінки різко відчиняються і на мене витріщається та сама дівчина, яка плювалася сьогодні зранку у дворі. Біля неї стоїть гарненька азійка, на білому светрі якої видніється величезна пляма.

— Ти хто така? — різко запитує Кет.

— Я Мері, — відказую і голосно ковтаю. — Приємно познайомитися.

— Навзаєм, — сухо мовить Кет.

— А вас як звати?

Це, схоже, збило їх обох із пантелику.

— Я Кет, а це принцеса Ліллія.

Азійка грізно зиркає в її бік.

— Просто Ліллія, — каже, а тоді переводить погляд на мене і примружується. — Чого ти тут ховаєшся?

— Е-е... Просто так.

Мені важко дивитися їй у вічі, адже останні десять хвилин я тільки те й робила, що слухала, як вона ридає. Дивно, що в такої гарної та популярної дівчини може бути причина плакати. Хоч би що там сталося, це, мабуть, щось дуже серйозне.

Ліллія відкидає пасмо волосся назад.

— Ти явно засмучена. Чи, може, просто любиш підглядати за людьми у вбиральнях?

Кет притуляється до відчинених дверцят.

— Спробую вгадати: ти ціле літо зависала з якимсь хлопцем, дозволила йому себе обмацати, а тепер він навіть не пам'ятає, як тебе звати.

— Навіть близько не те, — відповідаю і закусую губу.

Не впевнена, чи варто щось розказувати цим дівчатам. Зрештою, Ліллія належить до кола спілкування Ріва. Вони дружать. А Кет... Ну, вона мене трохи лякає.

— Я побачила людину, з якою ми були раніше знайомі. Ось і все.

— Кого саме? — перепитує Кет, і, зважаючи на позу, яку вона зайняла біля дверей, поки я всього не розповім, з кабінки мене не випустять.

— Одного хлопця. Він... знущався з мене в сьомому класі. Через нього мене всі зненавиділи. Саме тому нам із сім'єю зрештою довелося переїхати. Хай там як, сьогодні я вперше за чотири роки його нарешті побачила, і він мене навіть не впізнав. Після всього, що накоїв.

Пасмо волосся падає мені на обличчя, і я закладаю його за вухо.

— Скільки тобі років? — запитує Ліллія, цього разу м'якшим тоном.

— Сімнадцять.

— То ти з острова? — перепитує Кет. — А в яку середню школу ходила?

— Я звідси, але навчалася на материку, в середній школі «Бель-Гарбор Монтессорі».

І щодня їздила туди й назад поромом. Разом із ним.

Кет хитає головою і каже:

— Рів.

Я витріщаю очі. Мене тривожить, що вона так швидко зрозуміла, про кого йдеться. Та водночас, як не дивно, мені стає легше.

— Як ти здогадалася?

— А хто ще це міг би бути? — відказує Кет, прочиняючи переді мною двері. — Ми з ним давно знайомі.

Я злажу з унітаза. Ліллія підходить до умивальника й мочить паперовий рушник.

— Я не здивована. Рів — справжнісінький неандерталець, — говорить вона, обережно витираючи пляму. — Він зіпсував мій светр.

— Я думала, ви друзі, — невпевнено відповідаю їй. — Я бачила вас разом сьогодні зранку.

Ліллія зітхає.

— Ми не друзі, хоча він мені й *не* недруг.

Кет заочує очі.

— Чудово пояснила, Лілліє.

Я поспішно кажу:

— Прошу, не розказуй, що бачила мене. — Ще бракувало, щоб Рів дізнався, що я й досі через нього плачу.

Раптом лунає шкільний дзвінок. Ліллія дістає з кишені шортів вишневий бальзам, намащує нижню губу, потім стискає обидві й приплямкує.

— Не хвилюйся. Я вже забула, як тебе звати. — А тоді переводить погляд на Кет і каже: — Мушу бігти, — і з цими словами виходить у коридор.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ